

Grund til at tage Hensyn til. Enhver, som nu er dér, vil ved at blive der uafbrudt i 5 Aar og opfylde de andre Betingelser kunne erhverve Valgret. Et mere liberalt Tilbud synes jeg ikke, man kan gøre en Befolkning.

Det eneste Spørgsmaal, der kan rejses, er altsaa dette: Er den nuværende Befolkning tilstrækkelig stor? Skulle vi ikke aabne Dørene paa vid Gab for enhver som helst fremmed og sige til Folkene paa Barbados, Portorico, Kuba og i Nordamerika: „Kom bare her over, her gælder ingen strenge Regler for Erhvervelse af Valgret, naar I have været her i 5 Aar, have I den“. Er det nødvendigt? Der er dem, der mene, at Pengemændene i Nordamerika og maaske ogsaa nogle Steder i Vestindien, hvilke nu jævnligen erhverve fast Ejendom og optage en Virksomhed paa Øerne, ville ophøre dermed, naar de ikke kunne faa Valgret. Det kan ganske vist ikke være for sig selv, at de ville have Valgret, thi de sætte aldrig deres Fod derovre, eller komme i alt Fald kun paa Besøg, men det skulde være for de Personer, som staa i Spidsen for deres Kontorer eller Virksomheder. Naar man ikke vil give disse Folk Valgret, ville de, mener man, ikke komme derovre, og saa ville Øerne gaa tilbage og den Hjælp og Støtte, de kunne faa gennem fremmed Kapital og Dygtighed, ophøre. Der er, som sagt, nogen, der tror paa det. Men det kan dog umuligt forholde sig rigtigt. De fremmede, som komme over til Øerne, komme der jo ikke for at udøve Valgret. De komme der selvfølgelig for at tjene Penge. Det er ikke deres Formaal at gavne Øerne, men at gavne sig selv, og de ville aldeles ikke derved, at de ikke kunne opnaa Valgret, lade sig afskrække fra at exploitere, hvad der kan være indbringende for dem. Jeg finder saaledes god Grund til at vedtage det her opstillede Ændringsforslag, og jeg skal paa det stærkeste anbefale det til det ærede Ting.

Det andet Ændringsforslag er stillet til det foreliggende Lovforslags § 9. Ved denne Paragraf indfører man i Koloniallovens § 48 en fuldkommen ny Bestemmelse, nemlig den, at for deres Ytringer i Kolonialraadet kunne Medlemmerne ikke uden Raadets Samtykke drages til Ansvar udenfor samme. Man vil altsaa give dem den Beskyttelse for deres Ytringsfrihed, som tilkommer os saavel som alle andre Parlamenters Medlemmer. Nu har Kolonialloven som bekendt bestaaet i snart 43 Aar uden en saadan Regel, og man har

levet lykkeligt endda. Først nu skulle Kolonialraadene stilles lige med egentlige parlamentariske Forsamlinger. De Medlemmer af Udvalget, som høre til samme Side i Salen som jeg, og jeg selv synes ikke om dette. Vi ere bange for, at det paa en Gang at indføre denne Bestemmelse vil kunne have Konsekvenser, som det ikke er muligt for os at overse. Forholdene derovre ere jo ikke saa lidt forskellige fra Forholdene her. Jeg skal hverken selv komme ind paa eller give andre Anledning til at komme ind paa det Spørgsmaal, om Kolonialraadene nærmest ligne de danske Sogneraad eller de danske Amsraad eller den danske Rigsdag — hvis andre ville gøre det, vil jeg dog forbeholde mig Adgang til at optage det —, for jeg tror overhovedet ikke, der er nogen Anledning til at indføre en Regel som denne paa de vestindiske Øer. Hvis man imidlertid vil gøre noget i den Retning, synes vi, at der maa kræves en vis kvalificeret Sikkerhed for, at Ytringsfriheden ikke bliver misbrugt. Efter Lovforslaget, som det her foreligger, er Forholdet jo, at hvis der blot er een over Halvdelen, der nægter Samtykke til, at der maa anlægges Sag, kan Sagsanlæg ikke finde Sted. Vi mene, at der bør mere til, nemlig i det mindste to Trediedele; hvis der ikke er saa mange, som modsætte sig det, skal man kunne drage den vedkommende til Ansvar. Det er altsaa en Mellemvej, vi foreslaa, men en Mellemvej, som forekommer mig at have en ganske naturlig Begrundelse, thi er det virkelig saaledes, at der er to Trediedele, der modsætte sig Sagsanlægget, nu vel, saa maa man finde sig deri. Men netop det, at der fordres en saa stor Majoritet, synes at gøre Forslaget i alt Fald betydelig mere antageligt end det, der er foreslaaet fra Regeringens Side.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale disse to Ændringsforslag til Vedtagelse.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Udvalget har i det hele stillet sig meget velvilligt til Lovforslagene, og der er jo kun forholdsvis faa Ændringer. Jeg skal udtale mig ganske kort om disse Ændringsforslag og skal begynde med Ændringen under Nr. 1, som er stillet af et Mindretal og som angaar det Spørgsmaal, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) nu dvælede ved, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør gøre Indfødsretten til Betingelse for Valgretten.